Bzukot včiel

Venujem babičke Terke.

HannZ

Bzukot včiel

Nemožno ubziknúť po stopách,
Tak dávnych,
Vidno na dlani,
V neznámych dobách.

Nemožno skryť, čo túženie,
Srdca je spútané,
A nikdy nemenné,
Toho citu blíženie.

Nemožno zatratiť dotyk,
Čo hladil ťa večnosť,
Bol to nepatrný zvyk,
Premenený na kosť.

Nemožno odoprieť toho pohľadu,
Z toho daného osudu,
Aký je len vzácny,
Aký je len krehký.

Nemožno zabudnúť a byť,
Vďačný, čo sa mi dostalo,
A bez toho súdiť,
Ani len na oko.

Sú dni, kedy márne,
Ale predsa tvárne,
Prechádzaš tou pustatinou,
Prechádzaš planinou.

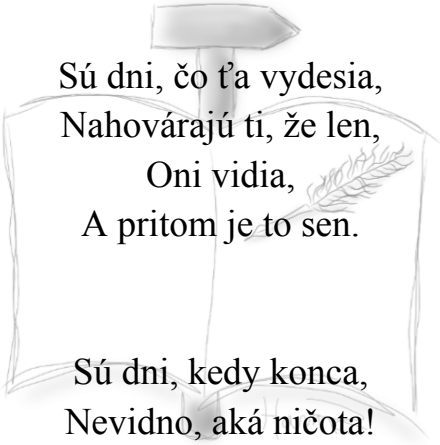

Sú dni, čo ťa vydesia,
Nahovárajú ti, že len,
Oni vidia,
A pritom je to sen.

Sú dni, kedy konca,
Nevidno, aká ničota!
A za tým čistota,
Toho jasu štítu.

I vzdoruješ tej nehe,
I poddávaš sa úvahe,
Či to zmyslu dáva,
A predsa neprestáva.

I tak si istotu toho,
Nevieš ubrániť dostatočne,
Vyzeráš statočne,
Ale nestačí to.

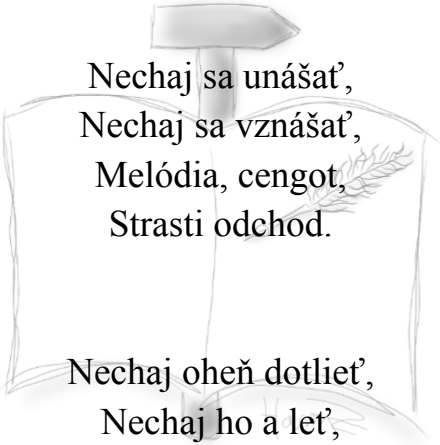

Nechaj sa unášať,
Nechaj sa vznášať,
Melódia, cengot,
Strasti odchod.

Nechaj oheň dotlieť,
Nechaj ho a leť,
Nechaj pieseň doznieť,
Nechaj ju spievať z tých pier.

Zanechaj odlúčenie daždivé,
Zanechaj pradivo všednosti,
Zanechaj a rozčesni,
K hrudi pritiskni.

A toho pocitu doznel,
Odvrátený od tiel,
Pri príchode zvážnel,
Nasledoval bzukot včiel.

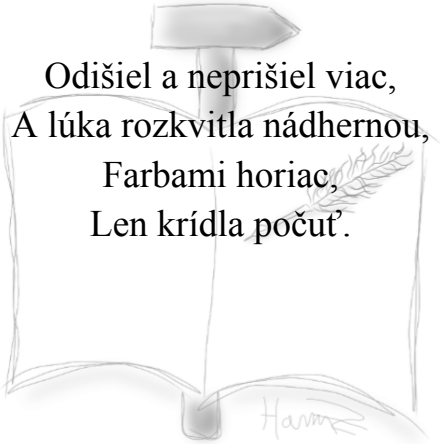

Odišiel a neprišiel viac,
A lúka rozkvitla nádhernou,
Farbami horiac,
Len krídla počuť.

Ráno

To je keď vánok,
Sa narodí,
Čerstvou vôňou lahodí,
A ty bez otázok.

To je keď vtáčiky,
Sa prebúdzajú,
Teba spevom vítajú,
Roztomilé miláčiky.

To je keď von,
Vyjdeš a je chladno,
Nezazvonil zvon,
A nie je ešte slnečno.

To je keď hlas,
Včiel ešte len zosilnie,
Nevšímajú si nás,
Ale pre nás potešenie.

To je keď ticho okolo,
Ešte žije a dáva sa,
Na ústup a s ním bolo,
Dobre, svet prebúdza sa.

Nepočuješ hurhaj,
Nepočuješ ozveny,
Iba tento raj,
Čo vyzerá bez zmeny.

Máš pocit, že to patrí,
Len tebe, že si jediný,
Na tomto svete,
Ale to postupne pominie.

Lístie na stromoch,
Jemne zašumí,
Za sebou v dňoch,
Ono povie mi.

Chcem sa zobudiť vedľa teba,
Hľadám, ale ty tam nie si,
Možno zavolám do neba,
A dočkám sa spásy.

Lesná zver ukrýva,
Sa v húštinách,
Kde sama býva,
Keď ruch sa šíri v mestách.

Nik ťa neotravuje,
Nik ťa neobťažuje,
Otázkami, tento čas,
Patrí len tebe.

Môcť si privyknúť,
Ale musieť odvyknúť,
Lebo hneď ho vystrieda,
Deň a jemu je beda.

Ráno, to je keď,
Natieraš si med,
Na chlieb a vyjdeš do záhrady,
Plnej skvelej nálady.

S tebou sa prebudia,
Aj iní ľudia,
A iný tvorovia k spánku,
Chystajú si pozvánku.

To krásne chladné ráno,
Plné oddychu,
A ty si povieš áno,
A oddáš sa len povzdychu.
Sleduješ tú nádheru.

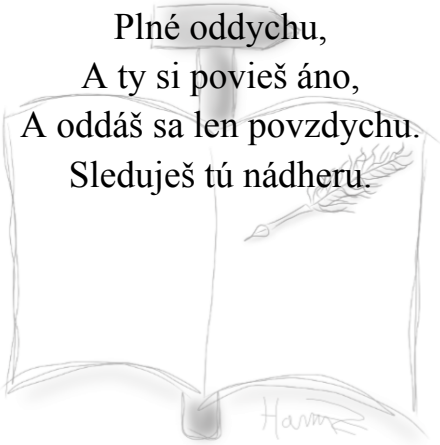

Konvalinka

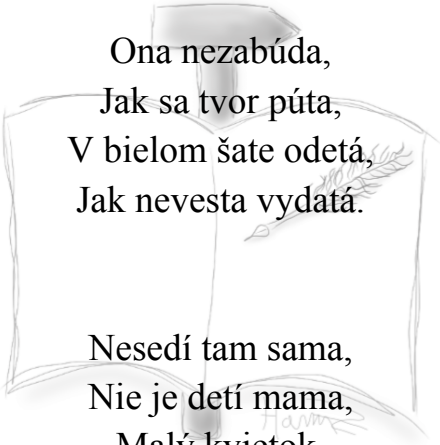

Ona nezabúda,
Jak sa tvor púta,
V bielom šate odetá,
Jak nevesta vydatá.

Nesedí tam sama,
Nie je detí mama,
Malý kvietok,
Nevinný zvitok.

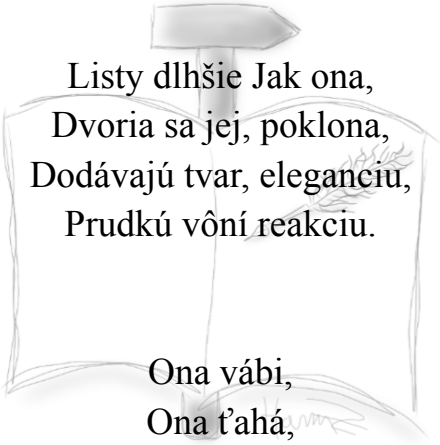

Listy dlhšie Jak ona,
Dvoria sa jej, poklona,
Dodávajú tvar, eleganciu,
Prudkú vôní reakciu.

Ona vábi,
Ona ťahá,
Nik ju neľúbi,
Nik nepovie drahá.

Ozdobou je v záhrade,
Jej zmysly jedovaté,
Nepovie nie vode,
Do výšky v závode.

Skrytá i videná,
Malá, ale nádherná,
Vlnia sa jej šatičky,
Ako veľké paničky.

Hlávku má nejednu,
Ale každú nejedlú,
Tiahnu sa po stonke,
Ozdoba na sponke.

Listy zelené,
Okolo nej strážcovia,
Nebude im ublížené,
Ani raz, nikdy viac.

Takmer počuť cvengot,
Je to však ich šepot,
Šepot vôní.
Vôňa smrti.

Aké sú maličké,
Hlávky hladučké,
Na dotyk krehučké,
Pod prstami mäkkučké.

Vládne si v tieni,
Ako temná paní,
Slnce jej neublíži,
Keď na krok sa priblíži.

Žije si v pokoji,
Nik nedobiedza,
Nik ju neťahá farbami,
Ani nevädza.

Spoločnosť by uvítala,
Keby sa na to dala,
Ale ani samej jej
Nie je smutno.

Stojí tam, žije,
Nik ju nebije,
I keď krásna malinká,
Stále jedovatá konvalinka.

Čo si za to sama môže,
Že sú z nej na nože?
Nič si z toho nerobí,
I ona má svoje spôsoby.

Jabloň

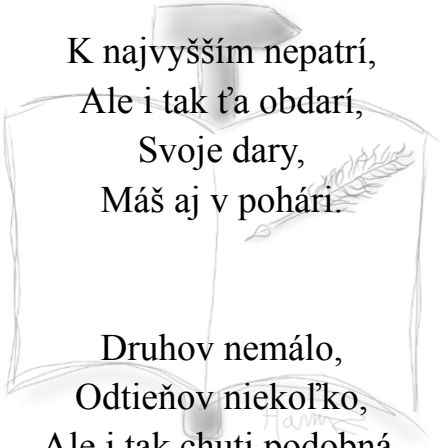

K najvyšším nepatrí,
Ale i tak ťa obdarí,
Svoje dary,
Máš aj v pohári.

Druhov nemálo,
Odtieňov niekoľko,
Ale i tak chuti podobná,
Málokedy obdobná.

Za starobu sa nehanbí,
Má za sebou najlepšie doby,
Na chuti moc nemení,
A preto ju ocení.

A preto neprestáva,
S nami zostáva,
V koláči sláva,
Chuťové bunky zvoláva.

Štrulláčka, jonatánka,
Žiadna pomazánka,
Olovrant, či len tak,
Kamarát jej mak.

Zvuku včiel sa teší,
Ale osy, to ju ničí,
Mravce z nej majú preliezky,
Škodcovia ohlodávajú korienky.

Jak je rok dlhý,
Tak ona tam sama,
Alebo sú tam s ňou druhé,
Alebo je im mama.

Znáša počasia strasti,
Horúčavy, blesky,
Vždy ich prekoná,
Je dosť odolná.

Vôňa kvetov,
Do sveta kútov,
Čo láka na chuti,
Poteší deti.

Starček jednu takú mal,
A nejeden deň sa jej radoval,
Bo s ním prežila najkrajšie roky,
Nikdy ho neopustila.

On jej vďačný,
Staral sa, pod ňou sedával,
Kedysi viac akčný,
Teraz už nevládal.

No chuť si vždy ozrejmil,
Mošteku sa napil,
Koláča napiekol,
Čo žena jeho naučila.

Kedysi ruchu plná záhrada,
Teraz ticha náhrada,
I chýba mu to,
Prešlo najlepšie leto.

Aký to strom neobyčajný,
Čo nám dotvára prírodu,
Bez neho hladný,
Nemožno si predstaviť záhradu.

Je spoločník čestný,
Kedysi jednej aspoň,
Úcty sa mu dostalo,
Než len pohľad na jabloň.

Čmeliak

Na jeho krídlach,
Niesol sa život,
Vedel o rastlinách,
On pri nich kvitol.

Zaletel hore,
Dole potom,
Lúka ako more,
Letel tým svetom.

Jeho poslanie jasné,
Aby kvety boli šťastné,
Peľ sa mu lepil,
Na nohy, ich zdobil.

Udalosť nešťastná veliká,
Narazil na človeka,
Kým stihol ujsť do bezpečia,
Ublížila mu zver človečia.

Hlávka ho bolela nemálo,
Chýbalo mu tykadlo,
To ešte nič,
Krídla sú pryč.

Smutný a biedny,
Potuľoval sa v deň letný,
Len na svojich nôžkach,
Spovedal sa stonožkám.

I tak smieš opeľovať,
A pritom veselo vyspevovať?
Zdal sa byť stratený,
A tak ho nechali.

Zahľadel sa k oblohe,
Vystavil telo námahe,
Sledoval kobylku,
Skákal i on na byľku.

A peľ sa niesol sám,
Čmeliačik nadšený,
I keď sa nedostane k výšinám,
Nie je celkom stratený.

Podivný hmyzí tvor,
Skúmal ho doktor,
Vzal ho do náručia,
Div ho ruky nepopučia.

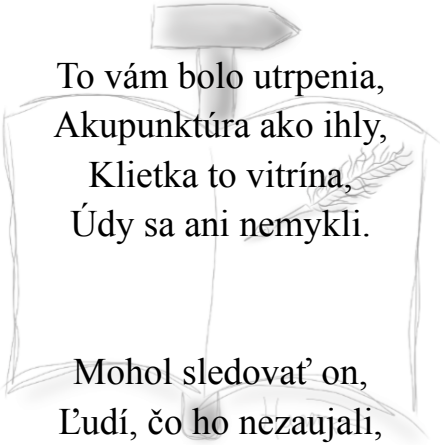

To vám bolo utrpenia,
Akupunktúra ako ihly,
Klietka to vitrína,
Údy sa ani nemykli.

Mohol sledovať on,
Ľudí, čo ho nezaujali,
Blížil sa jeho skon,
Všetci to vedeli.

Naraz rachot,
Sklo rozbité,
Zvuk to bzukot,
Bratia a sestry milované.

Odniesli ho ta,
Kde je lúka,
Taká rozkvitnutá,
Potešila ešte raz čmeliaka.

Sedel on na kvete,
Sledoval slnka západ,
Krásne je v tom svete,
Nevrátil by sa nazad.

I bez krídel,
Sa lietať dá,
Dostane i prídel,
Ak sa poddá.

Sedmokráska

Sedí ona na zemi,
Celkom bez povšimnutia,
Medzi sestrami ostatnými,
Ale neupadne do zabudnutia.

S príchodom jary,
Sa jej život zmarí,
Lebo aj ďalšie kvety,
Derú sa na svety.

Im patrí obdiv,
Čo skrášlujú sady,
Ale ona je div,
Že ona trávu zdobí.

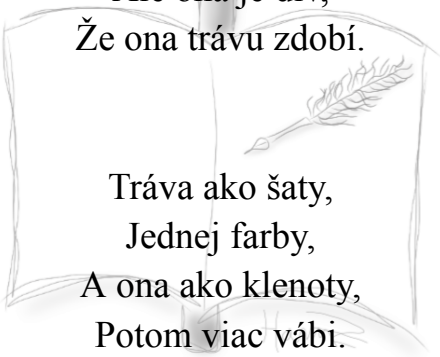

Tráva ako šaty,
Jednej farby,
A ona ako klenoty,
Potom viac vábi.

Niektoré sukienky biele,
Iné ružovou po okrajoch,
A tváričky žlté,
Neusporiadané v radoch.

Aj, sama, aj ako skupinka,
Sú ony malinká,
A predsa všade,
Nie v zrade.

Robia radosť celé leto,
A možno preto,
Nie sú také výnimočné,
V každom počasí statočné.

A vskutku bez škody,
Môžeš ich jesť aj ty,
Avšak krása ich vynikne,
Viac v záhrade.

V tieni,
I na slnku,
Neublížiš im ani,
Sú ako v oblaku.

Bez vône takmer,
Malý ich priemer,
Ale sú v súlade,
K prírode.

Včely ich celkom neobídu,
Sem tam prídu,
Drobné motýliky,
Sadajú im na hlávky.

Aký to nepatrný detail,
Dokáže spraviť veľa,
Z mnohých perál,
Je to práve ona.

Má ich viac než sedem,
Má čo ponúknuť,
Smieš sa jej dotknúť,
Na to má vnem.

A predsa by záhrada,
Bez nej bola prázdna,
Nik ju však len tak nepoláska,
Veď je to len sedmokráska.

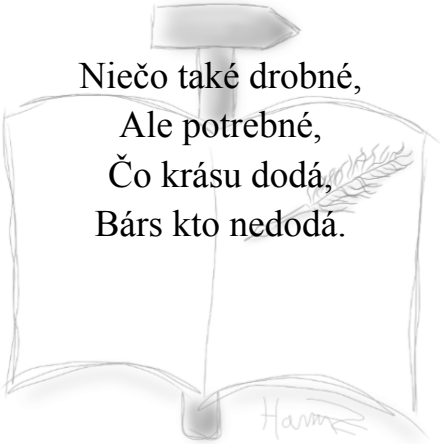

Niečo také drobné,
Ale potrebné,
Čo krásu dodá,
Bárs kto nedodá.

Oriešok

Pre neho nie všedným,
Pre neho všetkým,
Krásna mladá rodina,
Žiadna chudina.

Tam fukot,
Sem škrekot,
Razil si cestu strniskom,
Polapil hriešnikov.

Jeho hniezdo jeho pýcha,
Jeho žena mladucha,
Ukrytá v korienkoch stromu,
Tešili sa ako domu.

Svah bralnatý,
Pod koreňmi dutý,
A vtáčik bachratý,
Len tak tak prejde.

Sojka mu je susedkou,
Uškriekanou kamarátkou,
A jačí už zďaleka,
Že nevítaný ide dnuka.

A on nie cintľavka,
Pohne sa nejedna byľka,
A stojí pred domom prahu,
Kričí, von ty vrahu!

Aký to šupinatý cudzinec,
Nepekný votrelec,
Bez nôh a peria šatu,
Obrúčku na krku, zlatú.

Úžovka samica,
Teraz ona paňou,
Nepomôže na ňu palica,
Stane sa záhadnou.

A vtáčik smúti,
Hlavou krúti,
Rodina nie je,
V tom sa z krovia usmeje.

Ten zvuk,
Ten hlas,
Obzrie sa za klas,
A žena s deťmi,
Jeho skrytá tam.

Nechali úžovke,
Nechali svoj príbytok,
Odišli, kde je dobytok,
Výhľad k lúke.

V dutine a balkón,
Kravský zvon,
A ten kľud, ticho,
Len oni a nikto.

Sklo a piesok,
Hmyzu zostatok,
Udržiaval oriešok,
Všetok poriadok.

A na ďalší rok,
O žabí skok,
Letel on okolo koreňov,
Čo bývalý domov.

Kostra hada skrútená,
Čo nemohla sa dostať von,
Dobrá pasca nastražená,
Dobre ti tak, odvetil oriešok.

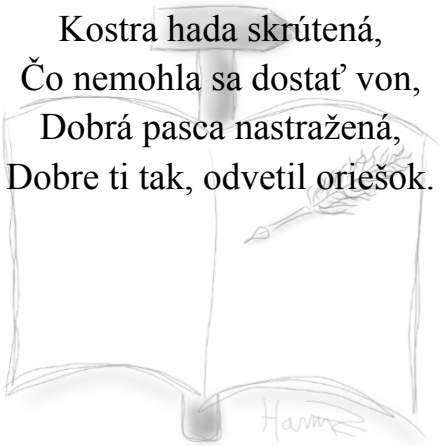

Vážka

Bzukot sem,
Bzukot tam,
Ozýva sa k jazerám,
A cez rákosie.

Rýchlosť sťa blesk,
Na hladine odlesk,
Telo ako tyč,
Zvuk jak praskania bič.

Nemalé okále,
Obzerajú okolie,
Hore a dole,
Na podolie.

Nohy na pristávaciu
Plochu, nemá však,
Podobu zvieraciu,
Skôr vlak.

A krídla jak panely,
Jak helikoptéra,
Nik z nich nevideli,
Čo je to za tvora.

Sadne na kameň,
Kde potoka prameň,
A skúma, sleduje,
Kým iný hmyz vyspevuje.

Je čas spojenia druhov,
Prežitia spoločných príbehov,
Len ona sa dívať bude,
Trápiť sa v ostude.

A nie je to jej vina,
Že tá psina,
Na záhrade pri rybníku,
Ju zničila na chvostíku.

A ten práve nemá,
A teda jej koniec istý,
Že svoje deti,
Nikdy nepozná.

Jak len je dôležitý taký kúsok,
A oni rovnakí,
A vyviazla len o vlások,
Mohlo byť aj horšie.

Vzdychá ona sťažka,
Vzdychá bez zmeny,
Nešťastná je vážka,
V hlave ozveny.

Jej sestry deti,
Ako smetí,
Hromada ich letí,
Do pasti.

Letí na pomoc im,
Odkloní ich a beda,
Na plátne pavučín,
A späť sa nedá.

Deti pomáhajú, ale bez úspechu,
Vo veľkom rozbehu,
Letia za matkou,
Pred skazou pavúkov.

Vrátia sa aj s ňou,
A vážky niet,
Budú za ňou cnieť,
A oslavovať ju piesňou.

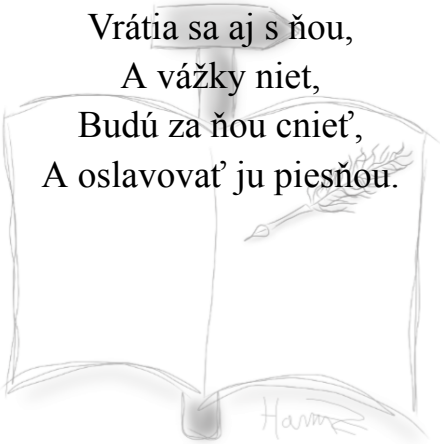

Kukučka

Ako to už chodí,
V dutine, blízko vody,
Hniezda majú obyvatelia,
Vtáky, šikovní stavitelia.

Čo námahu si dali s tým,
Usadiť sa, mláďatami,
Kolom frmol,
Nikoho vôkol.

A aké čudo,
Veľké ako hniezdo,
A vajce ta,
Rodičia si nevšimli.

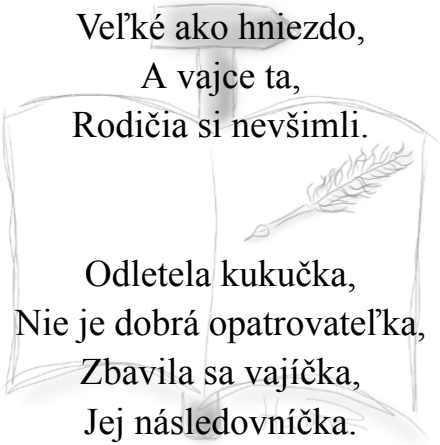

Odletela kukučka,
Nie je dobrá opatrovateľka,
Zbavila sa vajíčka,
Jej následovníčka.

Cudzí sa starali nemálo,
Kŕmili, že to za to stálo,
Pre votrelca,
Známeho spevavca.

Rástla ona priveľmi,
Tlačila sa s nevlastnými,
Miesta nedostatok,
A to ešte len začiatok.

Pod ťarchou s praskaním,
Povolili konáriky,
Neboli určené pre výchovu,
Nie pre kukučky.

Už už ho tlačila von,
Kukučka vrabčeka,
Nevinného bračeka,
No prišiel zlom.

Vypadlo mláďa kadesi,
Nikoho ktože si,
A ani povšimnutie,
Na vtáča kukučie.

V ľaku na mieste,
Sedelo na lúčnej ceste,
A na odchod neraz,
Na hlavu padlo na doraz.

Červíky chytať nevedelo,
Umývať sa mu nechcelo,
Čo oň postarané byť malo,
Nuž, to nevyšlo.

Postrachom hmyzu,
Zažíval krízu,
Ale pred dravcom,
Takmer bez úniku.

Na ďalšiu jar,
V hniezde dar,
Ale nie v cudzom ako ona,
Od kukučieho zákona.

Nemusela hľadieť,
Nemusela bdieť,
Čo s jej deťmi bude bez nej,
Podobné sú dosť jej.

A jej príbehu vypočutia,
Ako sa to zohralo mimo osudu,
Neupadne do zabudnutia,
Z vymaneného pudu.

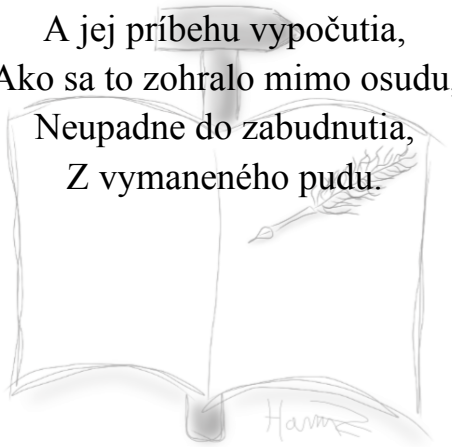

Svetluška

A dočkala sa konečne,
Skončilo obdobie večné,
Čo nudu jej prinieslo dosti,
A teraz bzučí od radosti.

Pretiahne hlávku,
Nôžky a rúčky,
Na trupe obrúčky,
A na zadočku žiarovku.

Blik, blik,
Aký nezvyk,
Ešte vyleštím,
Nech žiarou poteším.

Susedia už pripravení sú,
Nenápadne čakajú,
A hľa!
Letia z poľa.

Pozor a štart,
Letia vzduchom,
Letia tmou,
A na zadočku smaragd.

Predbiehajú sa, len,
Aby získali najlepšiu zo žien,
A svetlušky svetlušiakov,
V myšlienke na 100 rokov.

Len naša zaostáva nechcene,
Obchádzajú ju,
Prečo ma nik nechce?
A potom vidí.

Jej žiarovka nesvieti,
V panike spleti,
Uhládza, leští, nabíja,
A čas tým zabíja.

A svetlo nič, márne,
A chvíľa stárne,
Všetci už odleteli,
A v domovoch sa usadili.

Noc tichá, tmavá,
A ona jediná,
Smutná,
Bez ženícha.

I začne si pohmkávať pieseň,
Začuje ju jaseň,
A nie strom,
Ale tvor na ňom.

Blíži sa k nej opatrne,
Vyľaká, on ustarane,
Sa jej prihovorí,
A láska zahorí.

Aký divný pár,
Svetluška a komár,
A nech si ukazujú na nich,
Závidia im lásky prepych.

No a čo, že muška,
Nesvietila ako mala,
I tak svetluška,
Dostala, čo chcela.

A osamelý komár,
Čo nosa nemal,
Spolu sadli na konár,
A dopĺňali sa.
A tak by to malo byť.

Brhlík

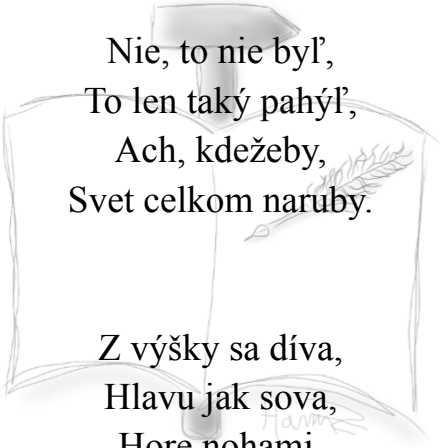

Nie, to nie byľ,
To len taký pahýľ,
Ach, kdežeby,
Svet celkom naruby.

Z výšky sa díva,
Hlavu jak sova,
Hore nohami,
Prejde stromami.

Krok sem, vpred,
Do boku skok,
Na konár sed,
To je ale pokrok.

Poštár dosť známy,
Letí končinami,
A celkom tajne,
Hovorí sa o ňom bájne.

Modrý plášť na chrbte,
Cez oko páska,
Nevydá ani hláska,
Jemu verte.

Z okna zahliadnuť občas,
Najlepšie v lese a v tichosti,
Za pár dní zas,
Áno, i nie sa bráni ľudskosti.

Temný temný hvozd,
Hlási tamten drozd,
Varuje brhlíka,
Drž sa od toho lesíka.

A poštu kto doručí?
Ono ťa to zmučí!
Vadia sa vtáky,
Zaťahujú sa mraky.

Vzal to rýchlou cestou,
Doniesol, čo mal,
Ale oklamaný vidinou,
Do kúta ho zahnal.

Ani človek, ani zver,
Bez báje a pover,
Len tma.
Len nič.

Prebudil sa na lesa kraji,
Nik sa tým netají,
Čo postihlo brhlíka tam,
Pozrel k húštinám.

Deň ako každý iný,
Sprvu nevinný,
A kŕč v svaloch,
Po pár týždňoch.

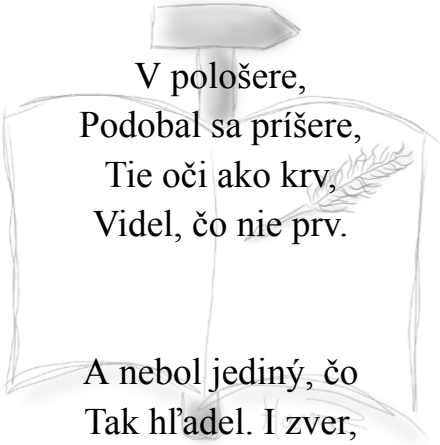

V pološere,
Podobal sa príšere,
Tie oči ako krv,
Videl, čo nie prv.

A nebol jediný, čo
Tak hľadel. I zver,
Ostatná, už nevedel prečo,
Už vie, čo to znamená.

Nie farby sýtosť,
Už nezdobila jeho plášť,
Tej kliatby hrdosť,
Zmyť mohol len dážď.

Ty vieš

Obopne ťa povraz,
Celkom na doraz,
Ucítiš vodopád,
Slov ich pád.

Ani necekneš, lebo,
Neistota ťa ťaží,
Do kosti mrazí,
Volá ťa nebo.

Ale ty bežíš ani srna,
Akoby v päte kus tŕňa,
Čo ťa ženie, čo?
A nie ledačo.

Kde niet tmy, ale svetla,
Ja som iskra a nezbledla,
Kde niet hrôzy, ale nadšenie,
Ja som tvoje potešenie.

Nebojíš sa mátohy,
Bez jedinej nohy,
V tom pralese hustom,
Skrytý pred svetom.

A ty si vstúpil ta,
Pomätený dočista,
A hľa! Ako rázne,
Netvári sa vážne.

Točia sa okolo neho, točia,
Víly z poríčia,
A na ramene a do ucha,
Mu každá dar núka.

Tma ho pohltila, no
Svetlo ako chodník,
Nikoho iného nevidno,
Nikde nik.

Iba on a víly vody,
Vyvedený z úžasu,
Celkom bez súhlasu,
Podľahol by si aj ty.

Klobúky húb,
Na roh zatrúb,
A pribehne všetok lesa ľud,
Nie, nie je to prelud.

Horlivo sa naťahuje,
Pútavo vyspevuje,
A chlad k srdcu tiahne sa,
Každý pozerá sa.

Zmorený a plný kazu,
Ocitol sa späť zrazu,
Lebo videl, čo nemal,
Jedol, čo natrhal.

Sám a v pološere,
Podobal sa príšere,
Akurát, že po ľudsky,
Už neuvidí les rajský.

Lebo dosť nemal už,
A tak tento muž,
Už sa nedočká prepychu,
Nie toho bohatstva vzdychu.

A teraz ty vieš,
Kde je raj, a si váž,
A sa nedotkneš,
Čoho máš.
Nie je to pre teba.

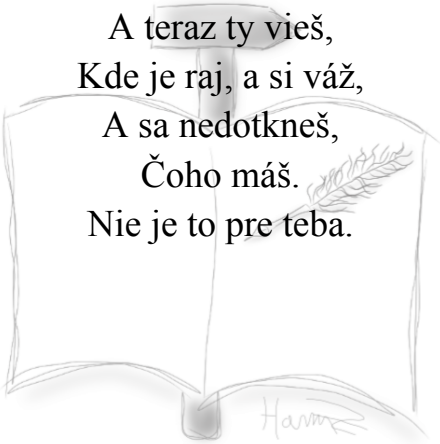

Večer

Vystrieda sa jas,
V pološere a nevidno,
Ale zajtra príde zas,
A oslní nás.

Keď sa nočná bytosť,
Prebudí,
Z dňa zahubí,
Čo malo svoju spojitosť.

Keď zmizne i posledný
Vánok a nádych tepla,
Pre niekoho je nezvaný,
No je to očista.

Zhasne svetlo na lúke,
Otvorené búrke,
Čo zmyje známky
Ťažkostí z toho dňa.

Po ruchu,
Príde kľudu,
Čo ťa oblaží
A plášťom zahalí.

Vtáky stíchnu postupne,
Zmysly otupné,
A kvet sa zatvorí k spánku,
Čo vietor spieva uspávanku.

Kroky nespočítaš,
Čo strácajú sa pred tebou,
Nasledované tmou,
A zem pod nimi nevnímaš.

Znetvorená je predstava,
A ona neprestáva,
V mysli zostáva,
Ohavnosti zvoláva.

Ale zbytočne a celkom,
Čo prichádza vekom,
Len oči dieťaťa,
Vedia, čo vidia.

Veď večer, to prinesie
Mnohé radostné spomienky,
Kedy v prírode a psie
Brechoty a radovánky.

Len ty si tam,
A pocit, že sám,
Že existencia,
Ľudí je absencia.

A nepričinila som sa ani,
Trochu, postupne sa to hromadí,
A potom si poviem, že vlani,
Tá krása večera, teraz nevadí.

Večer, to je keď,
Už si zmierený, že to končí.
Ale v skutočnosti začína,
A tebe sa ráči.

Že cesta sa rozvidnela,
A je jasná, viac jak za deň,
Čo si žil preň,
A vieš ako ísť ďalej.

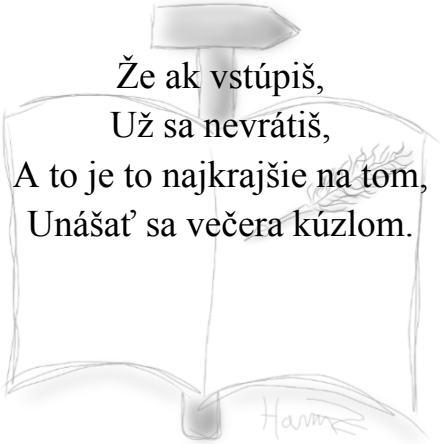

Že ak vstúpiš,
Už sa nevrátiš,
A to je to najkrajšie na tom,
Unášať sa večera kúzlom.

Krovky a tykadlá

Ty vieš, čo to znamená,
Keď počuješ ten zvuk,
Nepoznáš ich mená,
Ale robia nemalý hluk.

Onakvé mrkotanie,
Nie je radno rušiť,
Učinené lekcie,
Budú do teba búšiť.

Neodháňaj slovami prchkými,
Útok jasný žihadlami,
Čo stuhnú ti útroby,
A škody narobí.

Ak pri nich niekto kýchne,
Musí zaplatiť mýtne,
Čo vie pobúriť,
To členstvo. Nechceš sa s nimi súdiť.

Aký náramný delobuch,
Keď bzučí ten druh,
A nenechá ťa zmrzlinu,
Dojesť, chce viac ako pätinu.

Žiarou i tlmeným,
Oni hrajú vo svite,
Blýskanie dúhy,
Žijú i skryte.

Námahou podrobený,
Hmyz nechcený,
No úžitku mnoho,
Ako pre koho.

Potrava jasná vec,
Pre vtákov, i hlodavec,
Nepohrdne.
Mľaská nadšene.

Aké to nohy, držadlá,
Mnohé, chlpaté,
Niekoľké tykadlá,
Guľaté a ostré.

Oni sa tým pýšia,
Sami sa v roji hmýria,
S krídlami aj bez,
Skákať, liezť.

Rozkošné potvôrky,
I nechutnosť odpudivá,
Pancier a krovky,
Realita pravdivá.

A mnohé nebezpečné životu,
Vyhýbať sa radšej,
Niekto dá aj na ruku,
A po nej lezie.

A predsa bez nich nie,
Niet života aký poznáme,
I keď sú ohavné,
Ale potrebné.

Ale tie muchy,
By otravovať nemuseli,
Máme, čo sme nechceli,
I tie blchy.

Záhrada

Bola raz jedna záhrada,
Čo pre oči návnada,
Hmyzu oblaženie,
A dušu očistenie.

Každý hosť v nej vítaný,
Nikým neodstrkovaný,
Tešil sa pohladeniu,
Mal on tam rodinu.

Kvetov toľkých nepoznaných,
No ona sa v nich vyznala,
Škodcov ľahko vyhubila,
Člen rodiny jej vzácny.

Pretrpela ťažkých časov,
Búrky, straty,
No potom spoza oblakov,
Vyšlo slnce, hrialo na tvári.

Mala svoje mušky,
Kto aj nie,
Ale v našej najväčšej tme,
Prileteli jej svetlušky.

Toľké rady,
Toľké ponaučenia,
Urovnala zvady,
Rozdávala náručia.

Humor jej nebol cudzí,
Zlé ju mrzí,
A svoje milé dary,
Rozdávala sa viac jak sa patrí.

Bola raz jedna záhrada,
Čo radosťou,
A dobrotou,
V každom čase kvitla, to záhada.

Ranný vánok ju pohladil,
Na jej červené líčka,
A slniečko na jej políčka,
Užívala si každú z chvíľ.

Chápavá mamička,
Starostlivá babička,
Dobrá sestrička,
Oporou krstnička.

Kde sú jej rady slov?
Kde sú jej dni teplé?
Kde sú jej hromady bozkov?
Kde je jej srdce vrelé?

Chystala sa oslava,
Chystala sa slávnosť,
Že jej patrí vďaka,
Že je skvelá a aká!

Nik však netušil,
Že rozkvitla posledný raz,
Nik po tom netúžil,
Prihnal sa mráz.

Odišla nám nečakane,
Nebol ešte jej čas,
Nerozlúčili sme sa včas,
No aj tak ju ľúbime neprestajne.

Spomienky a chvíle s ňou,
Si ponesieme v srdci,
Kvietky a včielky oslavujú ju piesňou,
Radosť nám stále robí.